

δαῖον, ὑποσχεθεὶς νὰ καταβῇ αὐτὸς καὶ νὰ δέσῃ τὸ παιδίον βλέπουσι καλλίτερα τῶν ἰδικῶν σου εἰς τὸ σκό-
 σχοινίον, ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς δὲν ᾔθελῃσεν, εἰπὼν, «τὸ τος· ἢ νομίζεις, ὅτι τὸν ἐκράτησα τόσον καιρὸν εἰς
 ξύλον δὲν εἶναι ἀρκετὰ ἰσχυρὸν, ὥστε νὰ βαστάσῃ τὸ τὸ σκότος διὰ τίποτε;»
 βάρος τοῦ σώματός σου· ἐκτὸς τούτου οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Ξανθὴ καὶ ὁ Παπποῦς της.

Η ΞΑΝΘΗ.

Ἦσαν γιορτὴ μὴ μέρα· κ' ἔπαιζαν μὲ ἡσυχίαν.
 Τῆς κυρίας Ἑλπινίκης τὰ παιδάκια τὰ καλά.
 Τὸ 'να ἔλεγε νὰ παίξουν τὸ κρυφτό, τὴν τυφλομυῖγα.
 Τ' ἄλλο φώναζε νὰ ψάλλουν τοῦ Θεοῦ τὰ ἀγαθά.

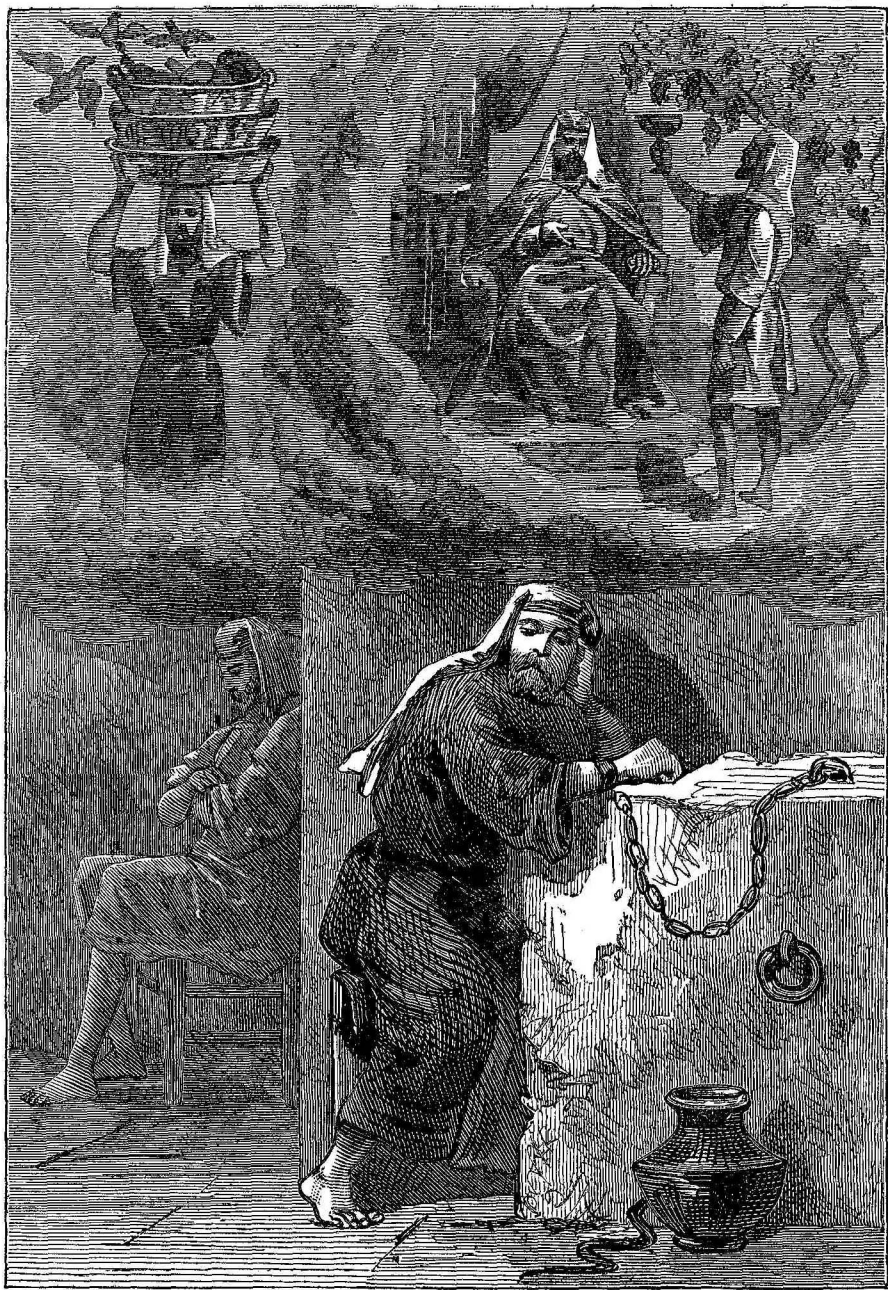
Κ' ὅταν ὅλα γὰ νὰ ψάλλουν εἶχαν τέλος συμφωνήσαι.
 Κ' ἔβηγε τὸ κάθε ἓνα σὺν καλῶς τραγουδιστῇ,
 Ἡ Ξανθὴ τὸν Πάππο· εἶδε τὸ ραβδί του νὰ ζητῇ.
 Στὰ βαθεῖα γράμματα του ὄρθιος ἀπ' τὸ σκαμνί.

Κ' ἔτρεξε σὺν πεταλοῦδα ποῦ πετᾷ μέσ' τὰ κλαδάκια.
 Σὺν τρελλῷ χελιδονάκι μὲ φτερούγισμα γοργό,

Καὶ ἀρπάζει τὸ ραβδί του μὲ τὰ δρό της τὰ χεράκια
Καὶ στὸν πάππο της τὸ δίδει μὲ χαμόγελο γλυκό.

Χαμογέλασε κ' ἐκείνος ἀκουμβῶντας στὸ ραβδί του,
'Εκαμάρωσε τῆς κόρης τὴν καλὴ ἀνατροφή·

Ναί, παιδιά μου κάθε πράξις εἶναι μὴ εὐεργεσία,
Καὶ σπολλίζει τὸ νόμά σας· ὁ Θεὸς σᾶς εὐλογεῖ.
Τὸ λοιπὸν καὶ τῆς Ξανθοῦλας ἡ ὠραία ἱστορία
Τὰ ἀθῶα βήματά σας στὸ καλὸν δε ὁδηγῇ.
Νικόλαος Ι. Ἑγγλέσης.

Ὁ Ἰωσήφ δεδεμένος εἰς τὴν φυλακὴν.

Καὶ μὲ μάτη δακρυσμένο, ἡ χαροῦμενη ψυχὴ του
'Απὸ τὰ βαθειά της μέρη τὴν Ξανθοῦλα εὐλογεῖ.

Ὅσα πράγματα διδάσκει τῆς Ξανθῆς ἡ ἱστορία
Τὸ γνωρίζετε καθ' ἓνα ἀπὸ σᾶς μικρὰ παιδιά.

Τὴ ὑπόλειψε μεγάλη, σεβασμὸς, εὐεργεσία,
Στοὺς γονεῖς σας, εἰς τοὺς γέροντας, στὰ ἀδύνατα κορμιά!

ΟΝΕΙΡΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ.

Δ'. ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΤΕΡΟΠΟΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΡΧΙΟΙΝΟΧΟΥ.

Τὸν Ἰωσήφ, περὶ τοῦ ὁποίου ἀνέφερα εἰς τὸ προη-
γούμενον φύλλον, ὅτι ὠνευρεῖσθαι δύο ὄνειρα καὶ διὰ